

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Markéty Lehké, Ph.D. a soudců Mgr. Václava Trajera a JUDr. Petra Černého, Ph.D. v právní věci **žalobce: V. Ž.**, nar. „X“, bytem „X“, zastoupeného JUDr. Lubošem Hendrychem, advokátem se sídlem v Ústí nad Labem, ul. Vaníčková č. p. 1594/1, proti **žalovanému: O d v o l a c í m u f i n a n č n í m u ř e d i t e l s t v í**, se sídlem v Brně, ul. Masarykova č. p. 427/31, poštovní příhrádka 351, PSČ 602 00, **v řízení o žalobě proti rozhodnutí Finančního ředitelství v Ústí nad Labem ze dne 21. 12. 2011, č. j. 11909/11-1100-500331,**

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Finančního ředitelství v Ústí nad Labem ze dne 21. 12. 2011, č. j. 11909/11-1100-500331, **se pro nezákonnost z r u š u j e** a věc se **vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je **p o v i n e n zaplatit** žalobci náhradu nákladů řízení ve výši **12.922,-Kč** do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím svého právního zástupce domáhal zrušení rozhodnutí původního žalovaného Finančního ředitelství v Ústí nad Labem ze dne 21. 12. 2011, č. j. 11909/11-1100-500331, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání vůči dodatečnému platebnímu výměru Finančního úřadu v Ústí nad Labem (dále jen „správce daně“) ze dne 19. 9. 2005, č. 1050004329, č. j. 179691/05/214912/2865, jímž mu byla za použití pomůcek ve smyslu ust. § 31 odst. 5 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“), dodatečně vyměřena daň z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 2001 ve výši 347.077,-Kč. Současně se

žalobce domáhal, aby soud zrušil i výše citovaný dodatečný platební výměr správce daně ze dne 19. 9. 2005 a žalovanému uložil povinnost mu nahradit náklady za předmětné soudní řízení.

Na tomto místě je třeba uvést, že dne 1. 1. 2013 vstoupil v účinnost zákon č. 456/2011 Sb., o Finanční správě České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o finanční správě“), kterým byla zrušena všechna finanční ředitelství, včetně Finančního ředitelství v Ústí nad Labem. S ohledem na tuto skutečnost se ve smyslu ust. § 69 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), ve spojení s ust. § 5 a § 7 písm. a), § 20 odst. 2 zákona o finanční správě se od 1. 1. 2013 místo původního žalovaného Finančního ředitelství v Ústí nad Labem bez dalšího stalo žalovaným Odvolací finanční ředitelství se sídlem v Brně.

Právní zástupce žalobce ve velmi obsáhlé žalobě předně uvedl, že v předmětné věci již rozhodoval Krajský soud v Ústí nad Labem, který nejprve dvěma rozsudky vyhověl žalobcem uplatněné žalobě (*pozn. soudu: rozsudek ze dne 12. 12. 2007, č. j. 15 Ca 281/2006 – 60 a ze dne 1. 3. 2010, č. j. 15 Ca 281/2006 – 143*), které ovšem byly z podnětu kasační stížnosti původního žalovaného opakovaně zrušeny rozsudky Nejvyššího správního soudu, přičemž dle právního zástupce žalobce poslední rozsudek Krajský soud v Ústí nad Labem vydal dne 26. 9. 2011 pod č. j. 15 Af 5/2011 – 249, kterým bylo zrušeno pro nezákonnost prvotní odvolací rozhodnutí původního žalovaného ze dne 4. 10. 2006, č. j. 16395/06-1100, a věc byla vrácena původnímu žalovanému k dalšímu řízení, k datu podání žaloby představuje poslední rozhodnutí ve věci.

K meritu věci pak právní zástupce žalobce namítl, že mu správce daně a potažmo původní žalovaný neoprávněně dodatečně stanovili daň za použití pomůcek, přičemž je přesvědčen, že i v tomto předmětném soudním řízení je opět plně otevřena možnost brojit proti tomuto způsobu stanovení daně v celé šíři žalobních bodů, které detailně rozvedl. V těchto bodech především kategoricky namítal, že u žalobce nebyly dány podmínky pro doměření daňové povinnosti za použití pomůcek ve smyslu ust. § 31 odst. 5 daňového řádu, neboť žalobce splnil veškeré své povinnosti při dokazování v daňovém řízení. Dále právní zástupce žalovaného namítal, že správce daně nepředložil žalobci při předložení zprávy o daňové kontrole dne 3. 8. 2005 výpočet dodatečně stanovené předmětné daňové povinnosti a neseznámil žalobce s použitými pomůckami. Vedle toho právní zástupce žalobce namítal, že v případě žalobce nebyla řádně ukončena daňová kontrola, jak má na mysli ust. § 16 odst. 8 daňového řádu, když se žalobcem nebyla nikdy řádně projednána zpráva o daňové kontrole. Dále právní zástupce žalobce namítl, že žalovaná strana při stanovení daně podle pomůcek nerespektovala ust. § 46 odst. 3 daňového řádu, když nepřihlížela ke všem skutečnostem svědčícím ve prospěch žalobce. Následně právní zástupce žalobce obšírně vyličil, na základě jakých skutečností je přesvědčen o tom, že správce daně a potažmo i původní žalovaný mu doměřili dodatečnou daňovou povinnost ve výši, která naprosto neodpovídá realitě.

Stávající žalovaný předložil k výzvě soudu správní spis spolu s písemným vyjádřením k žalobě, v němž navrhl její zamítnutí.

Zamítnutí žaloby stávající žalovaný navrhuje s ohledem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 4. 2013, č. j. 9 Afs 70/2012 – 35, v němž již bylo rozhodnuto ve věci daně z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 2001. V této souvislosti se proto

stávající žalovaný odvolává na právní argumentaci Nejvyššího správního soudu, která je obsažena v tomto rozsudku.

Při ústním jednání před soudem konaném dne 19. 2. 2014 právní zástupce žalobce setrval na všech žalobních námitkách, přestože si je vědom toho, že žalobou napadené rozhodnutí je duplicitní ve vztahu k rozhodnutí původního žalovaného ze dne 4. 10. 2006. Tuto duplicitu však v žádném případě nezpůsobil žalobce, a proto by neměla jít k jeho tíži. Dále vyjádřil přesvědčení, že v daném případě by se soud měl zabývat případem z věcné stránky a žalobě v plném rozsahu vyhovět. Pro žalobce je nepřijatelné, aby na základě předmětné žaloby bylo žalobou napadené rozhodnutí pro jeho duplicitu zrušeno, neboť by tím bylo zamezeno, aby se soud zabýval případem z jeho věcné stránky. Závěrem právní zástupce doplnil, že v duplicitě žalobou napadeného rozhodnutí shledává nicotnost, k níž ovšem soud přihlíží z úřední povinnosti bez ohledu na lhůtu k vymezení žalobních námitek.

Téhož ústního jednání se žalovaný neúčastnil, když se z tohoto jednání omluvil z hospodárných důvodů v písemném podání ze dne 18. 2. 2014 s tím, že výslovně souhlasil, aby se toto jednání uskutečnilo v jeho nepřítomnosti. Vedle toho v tomto podání žalovaný uvedl, že jeho účast u soudního jednání není nezbytná, jelikož spornou otázkou je daňová povinnost na dani z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 2001, o níž již bylo rozhodnuto rozhodnutím původního žalovaného ze dne 4. 10. 2006, č. j. 16395/06-1100. Žalobou napadené rozhodnutí bylo vydáno duplicitně z procesní opatrnosti.

Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení podle části třetí prvního dílu hlavy druhé s. ř. s., která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ustanoveních § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu, a to pouze v rozsahu, který žalobkyně uplatnila v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí dle § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud přihlédnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu, včetně případné prekluze předmětné daňové povinnosti, nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s.

Před přikročením k přezkoumání jednotlivých žalobních námitek krajský soud považuje za nutné zdůraznit, že dodatečným doměřením daňové povinnosti žalobci k dani z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 2001 se již s konečnou platností zabýval Krajský soud v Ústí nad Labem a v návaznosti na něj i Nejvyšší správní soud. Již právní zástupce žalobce v žalobě poznamenal, že Krajský soud v Ústí nad Labem nejprve dvěma rozsudky vyhověl žalobcem uplatněné žalobě. K tomu krajský soud doplňuje, že prvně ve věci rozhodoval rozsudkem ze dne 12. 12. 2007, č. j. 15 Ca 281/2006 – 60, jímž rozhodnutí původního žalovaného ze dne 4. 10. 2006, č. j. 16395/06-1100, a mj. jemu předcházející dodatečný platební výměr správce daně ze dne 19. 9. 2005, č. 1050004329, č. j. 179691/05/214912/2865, který se týká žalobcovy daně z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 2001, zrušil pro nezákonnost a věc mu vrátil k dalšímu řízení, neboť dospěl k závěru, že v případě žalobce nebyly dány podmínky pro doměření předmětné daňové povinnosti za použití pomůcek ve smyslu ust. § 31 odst. 5 daňového řádu. Tento rozsudek byl ovšem ke kasační stížnosti původního žalovaného zrušen rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 10. 2008, č. j. 9 Afs 29/2009 – 88, a věc byla vrácena krajskému soudu

k dalšímu řízení, neboť Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že krajský soud dosud nepodloženě uzavřel, že u žalobce nebyly dány podmínky pro doměření předmětné daňové povinnosti za použití pomůcek ve smyslu ust. § 31 odst. 5 daňového řádu. Následně krajský soud ve věci vydal v pořadí druhý rozsudek ze dne 1. 3. 2010, č. j. 15 Ca 281/2006 – 143, jímž opět zrušil rozhodnutí původního žalovaného ze dne 4. 10. 2006, č. j. 16395/06-1100, a mj. jemu předcházející dodatečný platební výměr správce daně ze dne 19. 9. 2005, č. 1050004329, č. j. 179691/05/214912/2865, který se týká žalobcovy daně z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 2001, a to pro nezákonnost, když dospěl k závěru, že k doměření předmětné daně došlo až po marném uplynutí prekluzivní lhůty, a věc vrátil původnímu žalovanému k dalšímu řízení. I tento rozsudek byl však ke kasační stížnosti původního žalovaného zrušen rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 1. 2011, č. j. 9 Afs 49/2010 – 205, a věc byla vrácena krajskému soudu k dalšímu řízení, neboť Nejvyšší správní soud se neztotožnil se závěrem krajského soudu o prekluzi předmětné daně. Poté krajský soud ve věci vydal již v pořadí třetí rozsudek ze dne 26. 9. 2011, č. j. 15 Af 5/2011 – 249, jímž opět zrušil rozhodnutí původního žalovaného ze dne 4. 10. 2006, č. j. 16395/06-1100, které se týkalo vedle žalobcovy daně z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 2001 i roků 2002 a 2003, a to pro nezákonnost, neboť dospěl k závěru, že původní žalovaný a potažmo správce daně se dopustili pochybení ve vztahu k roku 2003, která se promítla i do dotyčného rozhodnutí původního žalovaného ze dne 4. 10. 2006, č. j. 16395/06-1100, třebaže uzavřel, že ve vztahu k dani z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 2001 a 2002 byla žalobci doměřena v souladu se zákonem. I tento rozsudek byl ovšem ke kasační stížnosti původního žalovaného zrušen rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 5. 2012, č. j. 9 Afs 5/2012 – 36, a věc byla vrácena krajskému soudu k dalšímu řízení, neboť Nejvyšší správní soud se neztotožnil se závěrem krajského soudu o údajném pochybení původního žalovaného a potažmo správce daně ve vztahu k roku 2003, která se měla promítnout i do dotyčného rozhodnutí původního žalovaného ze dne 4. 10. 2006, č. j. 16395/06-1100. Následně krajský soud ve věci vydal již v pořadí čtvrtý rozsudek ze dne 15. 8. 2012, č. j. 15 Af 5/2011 – 302, který se stále týkal rozhodnutí původního žalovaného ze dne 4. 10. 2006, č. j. 16395/06-1100, a mj. jemu předcházejícího dodatečného platebního výměru správce daně ze dne 19. 9. 2005, č. 1050004329, č. j. 179691/05/214912/2865, jímž byla žalobci dodatečně doměřena daňová povinnost k dani z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 2001, přičemž tímto rozsudkem oproti předchozím rozsudkům byla žalobcova žaloba zamítnuta, když krajský soud neshledal důvod pro zrušení rozhodnutí původního žalovaného ze dne 4. 10. 2006, č. j. 16395/06-1100, a mj. jemu předcházejícího dodatečného platebního výměru správce daně ze dne 19. 9. 2005, č. 1050004329, č. j. 179691/05/214912/2865. Pro vyhodnocení předmětné žaloby má pak zásadní význam to, že tento v pořadí čtvrtý rozsudek krajského soudu, jímž byla zamítnuta žalobcova žaloba, sice napadl žalobce kasační stížností u Nejvyššího správního soudu, ovšem ten kasační stížnost vyhodnotil jako nedůvodnou a rozsudkem ze dne 30. 4. 2013, č. j. 9 Afs 70/2012 – 35, ji zamítl.

Z právě předestřenému průběhu soudního řízení tak zjevně vyplývá, že o rozhodnutí původního žalovaného ze dne 4. 10. 2006, č. j. 16395/06-1100, a mj. o jemu předcházejícím dodatečném platebním výměru správce daně ze dne 19. 9. 2005, č. 1050004329, č. j. 179691/05/214912/2865, jímž byla žalobci dodatečně doměřena daňová povinnost k dani z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 2001, bylo s konečnou platností rozhodnuto rozsudkem krajského soudu ze dne 15. 8. 2012, č. j. 15 Af 5/2011 – 302, jenž

nabyl právní moci dne 5. 9. 2012 a který byl potvrzen rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 4. 2013, č. j. 9 Afs 70/2012 – 35, jenž nabyl právní moci dne 6. 6. 2013. Jinými slovy to znamená, že pravomocný rozsudek krajského soudu ze dne 15. 8. 2012, č. j. 15 Af 5/2011 – 302, založil ve věci rozhodnutí původního žalovaného ze dne 4. 10. 2006, č. j. 16395/06-1100, a mj. jemu předcházejícího dodatečného platebního výměru správce daně ze dne 19. 9. 2005, č. 1050004329, č. j. 179691/05/214912/2865, jímž byla žalobci dodatečně doměřena daňová povinnost k dani z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 2001, překážku věci pravomocně rozhodnuté - *rei iudicatae*, která představuje jednu z klíčových negativních podmínek správního řízení v podobě překážky věci pravomocně rozhodnuté.

V návaznosti na výše uvedené skutečnosti je ovšem nutné uvést, že původní žalovaný, třebaže mu jeho rozhodnutí ze dne 4. 10. 2006 č. j. 16395/06-1100, a mj. jemu předcházející dodatečný platební výměr správce daně ze dne 19. 9. 2005, č. 1050004329, č. j. 179691/05/214912/2865, jímž byla žalobci dodatečně doměřena daňová povinnost k dani z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 2001, krajský soud rozsudkem ze dne 15. 8. 2012, č. j. 15 Af 5/2011 – 302, který nabyl právní moci dne 5. 9. 2012, potvrdil, čímž založil překážku věci pravomocně rozhodnuté - *rei iudicatae*, tak v mezidobí v průběhu řízení o kasační stížnosti žalobce vůči v pořadí třetímu rozsudku ze dne 26. 9. 2011, č. j. 15 Af 5/2011 – 249, jímž bylo zrušeno rozhodnutí původního žalovaného ze dne 4. 10. 2006, č. j. 16395/06-1100, přikročil k opětovnému vydání druhoinstančního rozhodnutí ve vztahu k dodatečnému platebnímu výměru správce daně ze dne 19. 9. 2005, č. 1050004329, č. j. 179691/05/214912/2865, jímž byla žalobci dodatečně doměřena daňová povinnost k dani z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 2001, a to v podobě žalobou napadeného rozhodnutí – tedy rozhodnutí ze dne 21. 12. 2011, č. j. 11909/11-1100-500331, jímž byl potvrzen dodatečný platební výměr správce daně ze dne 19. 9. 2005, č. 1050004329, č. j. 179691/05/214912/2865, kterým byla žalobci za použití pomůcek ve smyslu ust. § 31 odst. 5 daňového řádu dodatečně vyměřena daň z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 2001 ve výši 347.077,-Kč. Z postupu původního žalovaného tak vyplývá, že ten nevyčkal konečného rozhodnutí ve věci řízení o žalobě vůči jeho prvotnímu rozhodnutí ze dne 4. 10. 2006, č. j. 16395/06-1100, o jemu předcházejícím dodatečném platebním výměru správce daně ze dne 19. 9. 2005, č. 1050004329, č. j. 179691/05/214912/2865, jímž byla žalobci dodatečně doměřena daňová povinnost k dani z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 2001, ze strany krajského soudu a potažmo i Nejvyššího správního soudu, když po vydání v pořadí třetího rozsudku krajského soudu ze dne 26. 9. 2011, č. j. 15 Af 5/2011 – 249, jímž sice bylo zrušeno rozhodnutí původního žalovaného ze dne 4. 10. 2006, č. j. 16395/06-1100, nicméně vzápětí byl tento rozsudek zrušen rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 5. 2012, č. j. 9 Afs 5/2012 – 36, a věc byla vrácena krajskému soudu k dalšímu řízení, z něhož vzešel konečný a pravomocný rozsudek ze dne 15. 8. 2012, č. j. 15 Af 5/2011 – 302, z procesní opatrnosti přikročil k vydání žalobou napadeného rozhodnutí, jež je koncipováno jako druhoinstanční rozhodnutí ve vztahu k dodatečnému platebnímu výměru správce daně ze dne 19. 9. 2005, č. 1050004329, č. j. 179691/05/214912/2865, jímž byla žalobci dodatečně doměřena daňová povinnost k dani z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 2001. Z výše uvedených skutečností ovšem vyplývá, že o dodatečném platebním výměru správce daně ze dne 19. 9. 2005, č. 1050004329, č. j. 179691/05/214912/2865, bylo pravomocně rozhodnuto již prvotním rozhodnutím původního žalovaného ze dne 4. 10. 2006, č. j. 16395/06-1100, a tedy že toto rozhodnutí vůči následnému rozhodnutí původního žalovaného, které je napadeno předmětnou žalobou – tedy

rozhodnutí ze dne 21. 12. 2011, č. j. 11909/11-1100-500331, jímž byl potvrzen dodatečný platební výměr správce daně ze dne 19. 9. 2005, č. 1050004329, č. j. 179691/05/214912/2865, zakládá překážku věci pravomocně rozhodnuté - *rei iudicatae*.

S ohledem na zjištěnou existenci pravomocného prvotního rozhodnutí původního žalovaného ze dne 4. 10. 2006, č. j. 16395/06-1100, které nabylo právní moci dne 20. 10. 2006, kdy byl řádně doručen tehdejšímu zástupci žalobce a jímž byl potvrzen mj. dodatečný platební výměr správce daně ze dne 19. 9. 2005, č. 1050004329, č. j. 179691/05/214912/2865, kterým byla žalobci za použití pomůcek ve smyslu ust. § 31 odst. 5 daňového řádu dodatečně vyměřena daň z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 2001 ve výši 347.077,-Kč, je soud toho názoru, že následné rozhodnutí původního žalovaného, které je předmětem tohoto soudního přezkumu – tedy žalobou napadené rozhodnutí ze dne 21. 12. 2011, č. j. 11909/11-1100-500331, je zatíženo nezákonností, neboť bylo vydáno přes překážku věci pravomocně rozhodnuté - *rei iudicatae* v podobě pravomocného prvotního rozhodnutí původního žalovaného ze dne 4. 10. 2006, č. j. 16395/06-1100, který nabyt právní moci dne 20. 10. 2006. Na tomto závěru soudu nemá žádný vliv to, že existence tohoto pravomocného prvotního rozhodnutí původního žalovaného ze dne 4. 10. 2006, č. j. 16395/06-1100, které nabylo právní moci dne 20. 10. 2006, byla v průběhu soudního řízení relativizována třemi postupně vydanými zrušujícími rozsudky krajského soudu ze dne 12. 12. 2007, č. j. 15 Ca 281/2006 – 60, dále ze dne 1. 3. 2010, č. j. 15 Ca 281/2006 – 143, a ze dne 26. 9. 2011, č. j. 15 Af 5/2011 – 249, když všechny tři rozsudky byly postupně zrušeny rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 10. 2008, č. j. 9 Afs 29/2009 – 88, dále ze dne 13. 1. 2011, č. j. 9 Afs 49/2010 – 205, a ze dne 3. 5. 2012, č. j. 9 Afs 5/2012 – 36. V důsledku výše předestřené průběhu soudního řízení je třeba vycházet z faktu, že prvotní rozhodnutí původního žalovaného ze dne 4. 10. 2006, č. j. 16395/06-1100, které nabylo právní moci dne 20. 10. 2006, zůstalo v důsledku konečného a pravomocného rozsudku krajského soudu ze dne 15. 8. 2012, č. j. 15 Af 5/2011 – 302, který byl potvrzen pravomocným rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 4. 2013, č. j. 9 Afs 70/2012 – 35, nedotčeno.

Soud má za to, že po vydání potvrzujícího rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 4. 2013, č. j. 9 Afs 70/2012 – 35, měl stávající žalovaný z moci úřední v intencích ust. § 121 a násl. zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „nový daňový řád“), přikročit k nařízení přezkoumání žalobou napadeného rozhodnutí ze dne 21. 12. 2011, č. j. 11909/11-1100-500331, neboť vyšlo najevo, že toto rozhodnutí bylo vydáno v rozporu s právními předpisy, jelikož vyvstala překážka věci pravomocně rozhodnuté - *rei iudicatae* v podobě prvotního pravomocného rozhodnutí původního žalovaného ze dne 4. 10. 2006, č. j. 16395/06-1100, a následně ve smyslu ust. § 123 odst. 5 nového daňového řádu měl žalobou napadené rozhodnutí ze dne 21. 12. 2011, č. j. 11909/11-1100-500331, bez dalšího zrušit. Překážka věci pravomocně rozhodnuté ve vztahu k žalobou napadenému rozhodnutí dle názoru soudu pak způsobuje jeho nezákonnost a nikoliv nicotnost, jak nesprávně dovozoval právní zástupce žalobce při ústním jednání před soudem, a to s ohledem na konzistentní judikaturu správních soudů včetně Nejvyššího správního soudu v této otázce (k tomu srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 7. 2005, č. j. 6 A 76/2001 – 96, který je publikován ve Sbírce rozhodnutí NSS pod č. 793/2006 a také na www.nssoud.cz).

Stávající žalovaný ovšem nepřikročil z moci úřední v intencích ust. § 121 a násl. nového daňového řádu k nařízení přezkoumání žalobou napadeného rozhodnutí ze dne 21. 12. 2011, č. j. 11909/11-1100-500331, a následně ve smyslu ust. § 123 odst. 5 nového daňového řádu k jeho zrušení, a proto je povinností soudu k výše popsané nezákonnosti tohoto rozhodnutí v předmětném soudním řízení z úřední povinnosti přihlídnout, tedy aniž by byla tato skutečnost ze strany žalobce namítána, když naopak ten trval na tom, aby předmětné rozhodnutí bylo přezkoumáváno meritorně z pohledu jím uplatněných žalobních námitek a aby soud nepřikročil ke zrušení žalobou napadeného rozhodnutí jen pro jeho duplicitu. Je tomu tak proto, že k určitým vadám žalobou napadených rozhodnutí, a to zásadního charakteru, soudy ve správním soudnictví přihlížejí z úřední povinnosti, tj. není třeba, aby je účastníci namítali. Již výše soud příkladmo nastínil, že mezi takové vady žalobou napadených rozhodnutí patří případná prekluze daňové povinnosti, nebo vady vyvolávající nicotnost žalobou napadeného rozhodnutí. Mezi vady žalobou napadených rozhodnutí, k nimž je nutno přihlídnout nad rámec žalobních námitek, rovněž patří např. nepřezkoumatelnost žalobou napadeného rozhodnutí v podobě nesrozumitelnosti či nedostatečného zdůvodnění a nepochybně mezi tyto vady s ohledem na argument systémové povahy práva, jakož i východiska, na nichž je postavena dispoziční zásada ovládající správní soudnictví, patří i překážka věci pravomocně rozhodnuté - *rei iudicatae*, pro kterou je vyloučeno, aby správní orgán v téže věci rozhodoval dvakrát popř. vícekrát. Je tomu tak proto, že věcné procesní podmínky řízení zahrnující i tzv. věcné negativní procesní podmínky řízení, pod které patří překážka věci pravomocně rozhodnuté - *rei iudicatae* a překážka věci zahájené - *litispendence*, se prolínají do všech správních i soudních řízení, přičemž smyslem je zamezit tomu, aby v téže věci probíhala souběžně dvě nebo více řízení. Všeobecně uplatňovaná existence věcných negativních procesních podmínek řízení nachází základ ve stěžejní právní zásadě ovládající kontinentální právní systém včetně českého práva zvané *ne bis in idem*, která má zabránit dvojímu či vícetému projednávání a rozhodování o témže předmětu řízení mezi týmiž účastníky, jinak by výrazným způsobem byl narušen princip právní jistoty. Důsledkem existence překážky věci pravomocně rozhodnuté - *rei iudicatae* je vždy nutnost ze strany orgánů veřejné moci zastavit později zahájené řízení a ve věci dále nepostupovat. K existenci překážky věci pravomocně rozhodnuté - *rei iudicatae* mají přitom povinnost přihlížet z úřední povinnosti bez rozdílu všechny orgány veřejné moci v rámci své rozhodovací činnosti, a tedy nejen správní orgány nýbrž i soudy včetně soudů rozhodujících ve správním soudnictví. Tento požadavek je logickým důsledkem závažnosti skutečností, které s překážkou věci pravomocně rozhodnuté jsou spojeny. Účelem jakéhokoli správního i soudního řízení není nikdy vícekrát rozhodovat o témže předmětu řízení mezi týmiž účastníky, jinak by výrazným způsobem byl narušen princip právní jistoty, a proto k existenci překážky věci pravomocně rozhodnuté - *rei iudicatae* je nutno orgány veřejné moci přihlížet z úřední povinnosti a nikoliv jen k námitkám účastníků řízení, a to bez ohledu na to, zda překážka věci pravomocně rozhodnuté - *rei iudicatae* byla dána ve správním řízení a vyvstala najevo až v následném soudním řízení. Tento názor soudu plně konvenuje s právním názorem, který je vyjádřený v nálezů Ústavního soudu ze dne 17. 7. 2007, sp. zn. IV. ÚS 545/07, a který je dostupný na www.nalus.cz, třebaže dotýčný nálezu se týká problematiky přihlížení *ex officio* ze strany soudů k prekluzi daňové povinnosti, k níž došlo v daňovém řízení.

S ohledem na všechny uvedené skutečnosti soudu nezbylo než žalobou napadené rozhodnutí původního žalovaného ze dne 21. 12. 2011, č. j. 11909/11-1100-500331, bez dalšího zrušit pro nezákonnost s odkazem na ust. § 78 odst. 1 s. ř. s. a věc ve smyslu ust. § 78

odst. 4 s. ř. s. vrátit stávajícímu žalovanému k dalšímu řízení. Dodatečný platební výměr správce daně ze dne 19. 9. 2005, č. 1050004329, č. j. 179691/05/214912/2865, ovšem soud ponechal nedotčen, neboť zjištěná nezákonnost se týkala pouze žalobou napadeného rozhodnutí ze dne 21. 12. 2011, č. j. 11909/11-1100-500331, přičemž dotýčný dodatečný platební výměr správce daně ze dne 19. 9. 2005, byl s konečnou platností potvrzen prvotním pravomocným rozhodnutím původního žalovaného ze dne 4. 10. 2006, č. j. 16395/06-1100, jež bylo shledáno jako zákonné pravomocným rozsudkem soudu ze dne 15. 8. 2012, č. j. 15 Af 5/2011 – 302, který byl potvrzen pravomocným rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 4. 2013, č. j. 9 Afs 70/2012 – 35. V dalším řízení pak bude stávající žalovaný podle § 78 odst. 5 s. ř. s. vázán právními názory vyslovenými v tomto zrušujícím rozsudku. S ohledem na zjištěnou zásadní vadu žalobou napadeného rozhodnutí se soud vlastními žalobními námitkami blíže nezabýval, navíc když tyto námitky směřovaly proti dodatečnému doměření daně z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 2001 ve výši 347.077,-Kč za použití pomůcek ve smyslu ust. § 31 odst. 5 daňového, o němž již bylo žalovanou stranou a soudy s konečnou platností pravomocně rozhodnuto.

Jelikož žalobce měl ve věci plný úspěch, soud proto podle ust. § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. ve výroku rozsudku ad II. uložil stávajícímu žalovanému zaplatit mu do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku náhradu nákladů řízení o předmětné žalobě ve výši 12.922,-Kč. Tato částka se skládá z částky 3.000,-Kč za zaplacený soudní poplatek ve výši 1 x 3.000,-Kč; dále z částky 4.200,- Kč za 2 úkony právní služby zástupce žalobce JUDr. Luboše Hendrycha po 2.100,- Kč podle § 7, § 9 odst. 3 písm. f) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, ve znění do 31. 12. 2012 [převzetí a příprava zastoupení - § 11 odst. 1 písm. a), podání žaloby - § 11 odst. 1 písm. d)]; dále z částky 3.100,- Kč za 1 úkon právní služby zástupce žalobce po 3.100,- Kč podle § 7, § 9 odst. 3 písm. f) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb. ve znění po 1. 1. 2013; dále z částky 300,- Kč za 3 s tím související režijní paušály po 300,- Kč podle ust. § 13 odst. 1, odst. 3 vyhl. Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb. ve znění po 1. 9. 2006 a z částky 1.722,-Kč odpovídající 21% DPH, kterou byl advokát podle zvláštního právního předpisu povinen odvést z odměny za zastupování a náhrad, jež byly vyjmenovány.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Ústí nad Labem dne 19. února 2014

JUDr. Markéta Lehká, Ph.D. v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Iva Tvarová